

Ἐστὸς μισαίτας ἔλεγξι καὶ κατάθειεν στερῶν
εἰς τὸ σκέλεθρον ἑπάνω τοῦ νεκροῦ Χαθιρχαγῶν.

Πίναις ἔστους καλαμαράδας, ποὺ πολλὴ τοὺς κίαιε λαύρα,
γὰρ νὰ γράφουν τὸ κοντὸ τους, γὰρ νὰ λίν καὶ τὸ μακρὸ,
καὶ στογχεῖα κεφαλαῖα καὶ παχέα καὶ μαύρα μαύρα
ἔστων Καμπούρογλου τὸν Γιάννη γὰρ νὰ γράφῃ τὰ Κ ρ ἰ Κ ρ ἰ.

Ἐστὸς Ζευξέκιδες Ἠλείους καὶ ἔστους ἄλλους παλαβοὺς
νὰ μὴ στερῶν ἄνω κάτω τῶν κατιῶν των τοὺς βολβοὺς.

Ἐμπνευσιν Πτωγοπεροφόμου ἔστων σαλιῆρη Φασουλῆ
κί ὁ ἔζουτζῆς ὁ Περικλῆτος νὰ τὸν δῆρην πρὸ πολὺ.

Ἐστὸς Ρωμῆος τοὺς παραλύτους καὶ πρὸ πάντων τῆς Ἀ-
νὰ καυῶνται πὺς καὶ ἔρετος δὲν ἐφόρησαν τῆς πείνας. [θῆνας

Ὁ Φασουλῆς ὁ φωνακλῆς μὲ δίσκον δεῖρῶνους καλαναρχεῖ τὰ κἀλανα καὶ δύο τρεῖς ζητηῶνους.

— Βασίλη πόθεν ἔρχσαι καὶ πόθεν καταβαίνει ;
— Ἐκ τῆς Ἠλείας ἔρχομαι τῆς παραπεινασμένης.
Εἶδα καὶ χωροφύλακα νὰ τοὺς ζητῇ χαράτοι
καὶ κάπου κάπου χαστουκίαις ἐπῆρταν καὶ μπάτοια.

— Ἄλλ' εἶδα καὶ μικρὰ παιδιὰ καὶ δέκα χρόνων τσοῦπαις
τὸν ὄλλιο χωροφύλακα νὰ κνηνοῦν μὲ σκουπαις,
καὶ νὰ μετροῦν ὅτῃ ράχη του πενήντα χρόνων φόρους
μὲ μάλαμα κί ἄσημιχὸ καὶ μὲ λιμοκοτόρους.

— Ἐπῆγα καὶ ὅτῃ Φιλιατρά καὶ μίς ἔστους Γαργαλιάνους
κί ἕκαστὴ μεγάλη μοῦγιε παρὰ ἀπὸ ζητηῶνους,
κί ἀπ' ἐκεῖ πέρα μὴ καὶ ὄθὸ τὸ ρωστικὸ μου ἔπῃρα
κί ὡς ποὺ νὰ ἔπῃρ λουκάνικο εὐρέθηκα ὅτῃ Σύρα.

— Κί ἐκεῖ Συλλαλητήριον μὲ τοὺς μίσις Μπουρλῆδες
κί εἶδα ὅτῃν Ντελαγαράτια ἱμπόρους κουριλῆδες,
κί ἱμῆς τὰ Διαπύλια ἐν θίλωμα, φωνάζου,
κί ἀρόβους οἱ διαδόντρον γυροῖ μὴ τράκα μὸν τινάζου.

— Κανεῖς δὲν παίζει μπακαρὰ καὶ μῆτε τρίστο τῆρο
κί ὁ Δημαρχος Τσιροπινᾶς, ποὺ δὲν τοῦ λείπει νοὺς,
ἀπ' ὅτῃν τὸν ἀπὸ τοῦ παρευθῆς ἀπῆρσε τὸ τ σ ἰ ρ ο
κί ἑφῶναξεν οἱ Συρνακοὶ εἰλοῖ μας κί ὄχονους.

— Καὶ ὅτῃς Ἀθήνας ἐφθατα τὸ ἔκαουσιμὸν χάνι
κί ἀκόμη μούπαν ὁ Σωτηρ πὺς ἀπαρτία κἀνι,
καὶ λείπῃ μὲ παράπονο τὸ στόμα τοῦ Σωτήρα :
ἀρχιμνησι κί ἀρχιχρονα κί ἀκόμη δὲν τὸν ἔπῃρα.

— Ἀντιλαλεῖ ξεφωνητὸ τῆς πικρᾶς τῆς βασιλεῖς
κί ὁ Ἀδρόος, ποὺ τοῦ κλαίγεται μυροβουλεμένη πλάσις,
ὄλα τὰ διαπύλια ξεγράφῃ τῆς στεριᾶς
καὶ βαλεῖ διαπύλια ἔστων πᾶσι τῆς θαλάσσης,
καὶ τόρα θὰ φορολογῇ κί ἐκίνῃν μὲ τὸ στρέμμα
νὰ ἔσκει ὅτῃν σοφία του ἡ στρουγγὰ καὶ τὸ Στίμμα.

— Βλῆπω καινούριον φόρτωμα ἔστου καθενὸς τὴν πλάτη
κί ὁ Ἀδρόος τοῦ γλυκοῦ νεροῦ χροεῖν τὸ καγκίλι,

ὁ Βασιλεῖς τὸν προσκαλεῖ μὲ φούρια ὅτῃ Παλάτι
κί ὄλοι ῥωτοῦν περιέρρη τι τόχα νὰ τὸν θίλω ;

Μπᾶμ μπᾶμ ἀστράπτει καὶ βροντᾷ
κί ὁ Βασιλεῖς τοὺς ἀπαντᾷ :
εἰστὸν τὸν ῥῶναξᾷ, χαζοῖ,
νὰ πῶσιμὸν τὸν κορρὸ μαζῖν.

— Ἀρχιμνησι κί ἀρχιχροναί... μὰ τί γιορτὴ καὶ τούτη!
ὁ Ἀδρόος ἔπῃρε τὰ χαρτίκα νὰ κἀνῃ μπαλαμουστῖ...
ἀνακταίει τράπουλαις, ἀρχίζει τρίτοια κάτσα,
φουξ καὶ ξεφουξ,
καὶ τοὺς καυμένους ὄνεισιτᾶς τοὺς φέρνει ὄλους φάτσα
καὶ πῆρει τὰ μισὰ.

— Ἀρχιμνησι κί ἀρχιχροναί μὲ τσελετὴ καὶ βρόντο,
μὲ τὸν Τρικοῦπ' οἱ δεισισταὶ δὲν πῆρουν ἕνα πόντο,
τοὺς παίζει καὶ Ρωμᾶίκα, τοὺς παίζει κί ἄλλὰ φράγακα,
μὰ κί ἔτσι φαίνεται κί ἄλλῶις πὺς θὰ οσπάρ' ἡ πάγκη.

— Εἰς τὸ ραβδί μου κάθισα νὰ πῶ τὴν ἄλλα βῆτα,
μὰ κί ἡ φωνὴ μου χάθηκε ὅτῃς τρέλλας τὴν ἀντάρα,
μὲ ἔπῃρα μπόρα ξεφουξ κί εὐθύς μὲ κἀνι λούτσα,
μὰ πρὶν καὶ δευτέρη βροχὴ πατόκορρα μὲ λούση
πᾶλι ὅτῃν Καισαρεία μου γυρίζω κούτσα κούτσα.

— Ἦλθα μὲ τὴν κιθάρᾳ μου καὶ μὲ τὸ μκντολίνο μου,
μὰ ἔξῃρα ὅτῃ φούρια μου νὰ πάρω τὸ μκντολίνο μου,
κί ἐκεῖ ποὺ ἔπῃρα νὰ δῶ τοῦ κόσμου τὸ λεφοῦσι
μὲ ἔπῃρα μπόρα ξεφουξ κί εὐθύς μὲ κἀνι λούτσα,
μὰ πρὶν καὶ δευτέρη βροχὴ πατόκορρα μὲ λούση
πᾶλι ὅτῃν Καισαρεία μου γυρίζω κούτσα κούτσα.

Μὰ τί τυπογραφεῖον περιήρηνον τοῦ Χ ἰ ὠ τ η,
βελτίωσις καθ' ὅλα μεγάλη καὶ γοργή,
λαμπρῶν πιστοτήτων νεοεφεμένων κρότοι
καὶ λάμπουν μίς ὅτῃς κάσσις στοιχεῖα καινούργη.
Καὶ μίς ἔστου νέου κρότου τῆς τρέλλαις καὶ τῆς φούριαις
κί ὁ Φασουλῆς μὲ σταμίσις σῆς χαιρετῆ καινούριαις.

Αὐτὸς ὁ Αἰδονόπουλος κί ἑρέτος ἀρῶνιες,
μὲ ἱκίνα τὰ κοινοῦμα του τὸν κόσμον δειμιονεῖ.
Ἄπ' ἔπῃρ στικὸν ἄρῶνι καὶ γάσκου οἱ ἐμβαδῖαις
καὶ βρῖσκεται ὅτῃς σέλιαις του ὅ,τι καθῆναι θίλει,
φουξ κί κλάτσα, φιλκῆ, ποκίμια, γραδάτια,
καὶ ὄσῃρα μεταῖοτᾶ γὰρ νιντοτρεχῶν σέλιαι,
καὶ πλοῦτος καὶ κατὰλήξις καὶ θίμμος καὶ καὶ καί...
γὰρ σου, κῆρ Αἰδονόπουλε, τεχνίτη κλασικῆ.

Εἰς τὸ Σύνταγμα ἑπάνω, τὸ καπνὸς πολλῶν ἐγαλειῶν,
ἔστου ῥωτοῦ Γεωργιάδου τὸ λαμπρὸν Καπνοπολεῖον,
ποναὶ Πράκτιον τοῦ μεγάλου ἐν Καίρῳ Τεσσακῆ,
τοιγαρέτα τῆς Αἰγύπτου γὰρ τὸν κἀθε ἀρχιχρῆ.
Μὰ θὰ βρῆξ καὶ τοιγαράκι γὰρ κυρίαις νιντοκῆτα
κί ὄσῃρα πῆρουν ἀπὸ τοῦτα κἀνουν χροῦτα μυροβῆτα,
καὶ καλλίτερα νὰ ἔξουν τί λογιῆς καπνὸ φουμάρον
παρὰ σὸν τῆς παπαρῆλαις γὰρ φουστᾶνι καὶ λυμάρον.

Ὀνειροματωσιεῖ τῆς Χαλκίδος ἡνομιὰ
Γιάννη καὶ Θωμᾶ Χαλιόλια καὶ κηρίον Σαμαρῆ,
τὸ κονικὸν ἐν ἔξῃ ταίρι, τὰ ποτὰ τὸν ἕνα κί ἕνα,
τὸ κοῦξ μπουφῶν δὲν τὰ πῆνι κρῶα κί ἔνοστα θὰ ἔξῃ.
Τὸ κονικὸν... Ὀλίμπον γάμοι... μῆλις τσοῦπαις ὅτῃ χηλῆ
μακαρίσις τῆς Εὐδοκῆς τὸ πᾶνῃντο σπαρῶν.
ποὺ σοὺ βγάξει τίποτα νικτὰρ καὶ τὰ νῆρῃσι σου ξεγῆναις,
πῆρεις χροῦμα, πῆρεις πνεῦμα, κί ὄλα θάλασσα τὰ κἀνις.